

III./2023

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njegoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

1. julij

ŽIVI ČUDEŽ Milanka, Črna gora

Mama je redno hodila na zdravstvene preglede prvih šest mesecev svoje nosečnosti v Črni gori. Zdravnik ni opazil ničesar nenavadnega.

Mama in zdravnik pa nista vedela, da je droben Voya samo 27 dni po spočetju razvil prirojeno napako. Njegova hrbtenica se v spodnjem delu ni pravilno razvijala. V svojem hrbtu je imel luknjo. Del njegove hrbtenjače je pokukal skozi luknjo in tisti živci so bili obdani z balonom. Voya je imel t. i. *spino bifido*.

Materin trebuh je rastel in odpravila se je po drugo zdravniško mnenje. Zdravnik ji je povedal, da otročičkov balon na hrbtu meri 15 centimetrov v premeru.

Mamo so sprejeli v bolnišnico. Zdravnica je odkrito povedala, da možnosti za dojenčka niso dobre. Rekla je, da bo otrok ali umrl ali pa bo hudo pohabljen. Priporočila je sprožitev poroda, da bi hitro končali nosečnost.

Naslednji dan, v petek, je zdravnica opravila ultrazvok in ugotovila, da Voya ne more premikati nog. Sklenila je, da so njegove nožice neuporabne.

Naslednji dan je bila sobota, dan počitka, a ne za mamo. Ves dan je jokala, ponoči pa je od izčrpanosti prvič v treh dneh spala.

V nedeljo se je prebudila in spraševala, ali so bile vse to samo moraste sanje. Potem se je spomin vrnil in spet je pričela jokati. Skozi solze je govorila z Bogom.

»Bog, ti si vsemogoče in veliki Bog,« je pričela. »Nič ti ni nemogoče. Mojemu Voyu si vdihnil življenje. Priča si vsemu, kar se dogaja. Če se ga odločiš vzeti, zame ne bo lahko, a bom to sprejela. Če je taka tvoja volja, se bom s tem sprijaznila. Če pa mi ga pustiš, prosim, naj bo zdrav. Kakor koli se odločiš, bom tvojo odločitev sprejela. Le z nama bodi in ne dovoli, da se zgodi kaj brez tvojega privoljenja. V Božjem imenu te rotim, amen.«

Po molitvi je njeno srce napolnil mir. Bila je nemočna, njeno edino upanje pa je bil Bog. Verjela je, da bo Bog naredil, kar je najbolje. Najtežje je seveda bilo čakati.

Bog je poslal žarek upanja že v nedeljo popoldan. Zdravnica je opazila, da je Voyev mehur poln. To je kazalo, da nekaj deluje. Otroci s poškodovanimi hrbtenicami imajo običajno prazne mehurje.

Po 10 dneh v bolnišnici so mamo odpustili. Kakor da bi zdravnica sporočala, naj jo pustijo in naj se zgodi Božja volja.

Kmalu za tem se je mama vrnila v bolnišnico. Zdravnica je želela videti, ali se Voyeve nogice premikajo. Mama in oče sta pred odhodom molila, molila pa sta tudi med čakanjem na izvide.

Ko je zdravnica mamo pregledovala z ultrazvokom, so bile dečkove noge pri miru. Minilo je pet minut. 10 minut. 15 minut. Njegove noge so bile pri miru. Mama in oče pa sta dalje molila.

»Bog, prosim, pomaži še enkrat svojo moč,« je prosila mama. »Potolaži naju. Naj se dojenčkove nožice premaknejo.«

Po 20 minutah je otročiček pričel premikati nožici levo in desno. Mama in oče sta prekipevala od veselja. Vrnila sta se domov in čakala do 20. marca, torej do dneva, ko naj bi se deček rodil.

Zdravnica ju je posvarila, da se bo otrok rodil mrtev. Mama pa je v srcu vedela, da se je Bog odločil Voyu podariti življenje. V mesecu, ko naj bi se deček rodil, je neprenehoma molila.

Tik pred porodom je znova molila: »Ljubi Bog, čez nekaj minut bom izvedela, ali si se odločil podariti Voyu življenje ali smrt. Znova te prosim za njegovo življenje. A zgodi naj se tvoja in ne moja volja. Zahvaljujem se v Jezusovem imenu, amen.«

Porod se je odvil izredno hitro. Bog je dal materi moč. Radostno se je smehljala, ko je slišala Voya zajokati.

Življenje zanj ni bilo enostavno. Velik del svojega otroštva je preživel z zdravniki in na terapijah. A zdravniki pravijo, da je živi čudež. Deček, za katerega so govorili, da nima možnosti za preživetje, je sedaj visok in močan najstnik, ki rad teče in poskakuje.

»Bog je za Voya naredil čudež,« pravi mama, po imenu Milanka. »Voyo vozi kolo in igra nogomet brez zdravstvenih težav. Hvala Bogu za vse, kar je storil za mojo družino in zame.«

Danes je Voyo dijak na adventistični srednji šoli v Novem Sadu v Srbiji, ki se je odprla s pomočjo daru trinajste sobote leta 1997. Dar, ki so ga ljudje priložili pred 25 leti, danes pomaga Voyu do adventistične izobrazbe.

Voyeva družina je hvaležna za dar trinajste sobote. Pomagal bo postaviti nov tabor za stezosledce v njihovi domovini Črni gori, kjer bodo lahko Voyeva mlajša sestra in drugi otroci spoznali čudovitega Boga, ki uslišuje molitve. Hvala, ker načrtujete obilen dar trinajste sobote.

8. julij

PES GA JE REŠIL
Sekule, Črna gora

Nekoliko starejši oče je strmel v 21-letnega adventista, ki je prišel k njemu domov na proučevanje Svetega pisma v črnogorski prestolnici Podgorici.

16-letnega sina, s katerim sta bila dogovorjena za proučevanje, ni bilo doma.

»To je moj edinec,« je oče rekel Sekulu. »Nikogar nimam v življenju razen njega. Vse življenje sem ga čakal. Želim kaj vedeti o vas. Pripadate kakšni sekti?«

Sekule je želel povedati možu, da ni del sekte, marveč da je adventist. A se je bal.

»Nismo sekta,« je odgovoril. »Smo kristjani, ki verujemo v Jezusa Kristusa in Svetega Duha, vašemu sinu pa samo želimo pomagati razumeti temeljna verovanja Svetega pisma. Vaš sin ne bo deležen napačnih nauk.«

»Nočem, da se pridruži sekti,« je nadaljeval oče.

Potem je oče izdaval grožnjo, ob kateri so se Sekulu naježile dlake.

»Če bo kdor koli mojega sina popeljal na stransko pot, sem tega človeka pripravljen ubiti in tako obraniti svojo družino,« je rekel.

Bilo je leto 1990 in v zraku je bilo slutiti svobodo, potem ko je nekdanja Jugoslavija razpadla na več manjših držav, vključno s Črno goro. Sekule in drugi adventisti so to svobodo izkoristili, da so v prestolnici proučevali z ljudmi Sveto pismo.

Po tem jeznem srečanju se je Sekule ves teden boril z Bogom. Skrbelo ga je, kaj se lahko zgodi, ko se bo vrnil v stanovanje. Njegov strah je bil vsak dan večji. Šesti dan je pokleknil pred Boga in rekel: »Na smrt se bojim. Ne vem, kaj se bo zgodilo. Edina rešitev je, da se ne vrnem v tisto stanovanje, a vendar to ni rešitev, ker sem sinu obljubil, da pridem. Od tebe potrebujem nekaj posebnega. Prosim, pomagaj.«

Naslednji dan je ponovil molitev, vzel svetopisemske lekcije in zapustil dom. Ko je šel do prvega stanovanja, je šel mimo parka, kjer so se zadrževali potepuški psi. Največji je zapustil krdelo in sledil Sekulu.

»Pojdi!« je zavpil Sekule. »Pojdi proč!«

Pes je naredil nekaj korakov nazaj, nato pa mu spet sledil.

Pes je počakal pred prvim stanovanjem, ki ga je obiskal Sekule. Potem mu je sledil do naslednjega. Ko je Sekule prispel do bloka sumničavega očeta, mu je pes sledil po stopnicah. To je bilo prvič, da mu je pes sledil v blok. Sekule je spoznal, da mora za tem stati Bog, ki ga spodbuja.

Videti je bilo, da ga Bog sprašuje: »Koga se bojiš, če je s tabo ta pes? Poslal bom angela, da te zaščiti, če bo treba. Ta pes je vidni dokaz moje navzočnosti. Varujem te, čeprav tega ne vidiš.« Sekule je začutil pogum.

Ko sta skupaj s psom prispela do vrat stanovanja, je Sekule znova rekel: »Pojdi proč.« Pes je naredil tri korake nazaj po stopnicah in ga gledal. Sekule je pozvonil.

Oče je odprl vrata. Ko je zagledal Sekula, je postal besen. Zagrmel je: »Ti pa si...« Potem pa je zagledal psa in naredil korak nazaj. Zajel je sapo in mirneje rekel: »Moj sin se je odločil, da ne bo več proučeval Svetega pisma.«

Ko je Sekule zapustil stavbo, je pes odšel v nasprotno smer. Sekule ga nikoli več ni videl.

Minilo je 10 let in sin je postal slaven pevec v Črni gori. Nekoč je v intervjuju spregovoril o svoji veri. Dejal je: "Res verujem, vendar se moja vera v nekaterih rečeh razlikuje od tradicionalne.«

Ko je Sekule slišal te besede, je njegovo srce zapelo od veselja. Vedel je, da je Bog uporabil svetopisemske lekcije v svojo slavo.

Sekule ne ve, kaj se je zgodilo s sinom. Nič več ne poje in ne živi več v Črni gori. A Sekule ve eno: Bog varuje nje, ki oznanjujejo evangelij.

Del daru trinajste sobote bo namenjen postavitvi novega tabora za stezosledce v Črni gori, Sekulejevi domovini, da bodo otroci in mladi lahko spoznavali Boga. Hvala, ker načrtujete radodarno darovanje.

15. julij

SPLETNI MISIJONAR

Nemanja, Srbija

Ko je Nemanja brskal po Instagramu, je opazil, da ne najde mnogo strani, ki bi vsebovale adventistično sporočilo v njegovem maternem jeziku, srbsčini.

Čudil se je in se spraševal: »Zakaj ni naša cerkev bolje zastopana na Instagramu? Zakaj kdo ne naredi česa glede tega?« Naslednje vprašanje, ki se mu je porodilo, je bilo: »Zakaj pa ne bi kar jaz naredil nekaj glede tega?«

Tako je Nemanja pričel spletno delovanje, ki ima danes več kot 5000 sledilcev z vsega sveta na Instagramu in dodatne udeležence na dveh drugih socialnih omrežjih. Poleg objavljanj sporočil adventističnega verovanja na družbenih omrežjih Nemanja na Instagramu skrbi za 10 majhnih skupin za proučevanje Svetega pisma, v katerih je po 20 do 30 ljudi. V preteklih dveh letih se je krstilo vsaj 10 mladih in nekaj jih v srbski prestolnici Beogradu na adventistični fakulteti študira teologijo, saj želijo postati pastori.

Kako je biti spletni misijonar? 25-letni Nemanja pravi, da je lahko strašljivo. Neki mladenič je zapisal, da je njegovo življenje ogroženo zaradi hudobnega duha. Ta se mu je predstavil kot bog in rekel, da je že pobil nekaj drugih ljudi. »Ali boš molil zame?« je mladenič prosil Nemanja.

Nemanja je organiziral spletno molitveno skupino 10 ljudi in skupaj so molili. Dva dni kasneje je mladenič izrazil svojo hvaležnost. »Včeraj so bili napadi duha redkejši in danes še sploh ni napadel,« je zapisal. Nato se je mladenič pridružil eni izmed Nemanjevih spletnih skupin za proučevanje Svetega pisma. »Bog mu je pomagal,« pravi Nemanja.

Druga svetopisemska skupina pod njegovim okriljem, skupina za ženske, je prejela sporočilo Tamare iz Dunaja v Avstriji. Napisala je, da si zelo želi sodelovati v obredu Gospodove večerje, ampak ne ve, kam naj se obrne. Potem ko je poslala svoje sporočilo v skupino, je pisala neposredno Nemanju in ga vprašala, v katero cerkev naj gre. »To pa ni težko,« je odpisal Nemanja. »Berite Sveto pismo in molite, pa vam bo Bog povedal, kaj narediti.«

Tamara je vljudno odgovorila, da je že brala Sveto pismo in molila. Nemanja ji je poslal študijsko literaturo in nekaj svojih objav z Instagrama. Tamara je nato zapisala: »Hvala, ampak še vedno ne najdem odgovora.«

Še tretjič je prosila za pomoč. Tokrat ji je Nemanja odpisal: »Predlagam, da obiščete adventistično cerkev.«

Tamara z odgovorom ni bila zadovoljna in se je odločila obiskati neko drugo cerkev. Ko je prispela, ni našla parkirnega prostora. Vozila je v krogih in iskala prosto mesto. In medtem ko je vozila okoli cerkve v Avstriji, je adventistka okoli 500 km proč v Bosni in Hercegovini opazila Tamarino prvo objavo, v kateri je prosila za pomoč v ženski skupini za proučevanje Svetega pisma.

Adventistka je zapisala: »Pozdravljena, Tamara. Tukaj bo v soboto obred Gospodove večerje. Pripenjam naslov cerkve na Dunaju.«

Tamara je bila presenečena. »Iskala sem parkirni prostor in bila na tleh,« je odpisala. »Prav v tem trenutku pa sem prejela vaše sporočilo.« Odpravila se je v adventistično cerkev na obred. Zdaj se pripravlja za krst.

Ko se je Nemanja neki večer pripravljala na spanje, ga je obšla misel, da bi moral moliti za Aleksa. Aleksa je sprejel resnico, potem ko se je pridružil spletni skupini za proučevanje, vendar se še ni krstil. Potem je skupino zapustil, rekoč: »Poznam resnico, a je nočem. Rad bi živel.«

Nemanja se je tisti večer odločil moliti. Molitev je bila preprosta: »Prosim, Bog, dotakni se njegovega srca, amen.« Naslednji dan je Aleksa napisal: »Poslušaj, zdi se mi, kakor bi se

Sveti Duh dotikal mojega srca.« Nemanja je bil vesel. Prav za to je molil. »Lepo bi bilo, če bi Aleksa napisal, da se želi vrniti v skupino,« pravi Nemanja. »A je napisal, da doživlja prav to, za kar sem molil. No, po tem se je vrnil v skupino.«

Še neki mladenič je aktivno deloval proti adventistom na družbenih omrežjih. Nemanja mu je pisal: »Hej, zakaj ne bi prebral knjige Veliki boj?« »Ok, bom poskusil,« je odgovoril mladenič.

Prebral je celo knjigo v eni noči. Naslednji dan je rekel: »Videti je, da postajam adventist.«

Sprejel je, da adventistična cerkev poučuje svetopisemsko resnico. Zdaj se pripravlja za krst.

Nemanja je sad adventističnega izobraževanja, ki ga je finančno podprl dar trinajste sobote. Kot najstnik je obiskoval adventistično srednjo šolo v Novem Sadu v Srbiji, ki je bila odprta s pomočjo daru trinajste sobote, ki so ga zbrali v tretjem četrtletju leta 1997. Hvala za vaš dar trinajste sobote, ki dolga leta učinkovito vpliva na mnoga življenja.

22. julij

ŠTUDENT TEOLOGIJE

Stanislav, Srbija

Potem ko je Stanislav kot najstnik svoje srce izročil Jezusu, je postal zelo aktiven v svoji cerkvi v Srbiji. Podal je mnogo pridig, a nikoli ni pomislil, da bi postal pastor.

Potem pa je pastor njegove cerkve predlagal, naj se udeleži enomesečnega izobraževanja z naslovom Mesec za Jezusa.

Stanislavu ni bilo do tega. Dogodek je bil za mlade, on pa je bil star že blizu 40 let. Zmajal je z glavo. Pastor pa se ni pustil odgnati: »Zanimivo bo,« je rekel. »Ne, nočem iti,« je odvrnil Stanislav. »Če nočeš zase, pa pojdi za cerkev,« je rekel pastor. Tako je Stanislav šel.

Na njegovo razočaranje je bil samo še nekdo starejši od njega. Trudil se je pomešati med mlade, pastor pa ga je vseeno opazil. »Moral bi se vpisati na adventistično fakulteto v Beogradu,« mu je rekel. »Ne, star sem že,« je odgovoril Stanislav. »Poleg tega že leta nisem obiskoval šole. Pozabil sem že, kako se piše.«

Pastor pa je bil precej prepričljiv. Tako je bil goreč v svojem vabljenju, da sta s Stanislavom celo jokala skupaj. Navsezadnje je Stanislav privolil. »A če se vpišem na teologijo, bom ob službo. Nimam denarja za štipendijo in nimam prihrankov.« »Bog bo poskrbel za to,« je odvrnil pastor.

Stanislav je obljubil, da bo molil in postil – in tako je tudi storil.

Stvari so se pričele takoj odvijati. Ko je Stanislav parkiral svoj avto tam, kjer je potekalo izobraževanje, se je vanj zaletel drug avto. Pomislil je: »Morda je to znamenje, da se bi moral odpraviti na teologijo.«

Potem je z mladimi igral nogomet. Ko je tekel za žogo, se je zaletel v drevo. Kri je škropila naokoli. Pomislil je: »Morda je to spet znamenje.«

Ko je kasneje počival pod milim nebom, je nekaj padlo v njegovo oko. Oko je oteklo in s tem očesom več ni mogel gledati. Pomislil je: »To je vsekakor znamenje. Čim mi bo malo bolje, se odpravim.«

Potem je oglušel na eno uho. Pričel je moliti: »V redu, Bog. To je tvoja volja. Odpravil se bom. Ne bom niti čakal, da se to izobraževanje konča.« V tistem trenutku je Stanislav slišal glas, ki je vprašal: »Mar bi ti jaz to počel?«

Pomislil je: »Dobro vprašanje. Četudi je to Božja volja zame, verjetno Bog tega ne bi dosegel na tak način.«

Ostal je na izobraževanju, kasneje pa se je odpravil na študij teologije. Vendar sam pri sebi ni bil prepričan, da je iz pravega testa za pastora. Pomislil je: »Verjetno bom padel na sprejemnem izpitu.« A ga je opravil.

Potem je pomislil: »V redu, prepričan sem, da ne bom opravil intervjuja v živo, ko me bodo izprašali o mojem življenju in motivih.« Molil je: »Bog, prosim, odvzemi ta kelih od mene. A zgodi se tvoja in ne moja volja.« Stanislav je opravil osebni razgovor in bil sprejet na fakulteto.

Ni pa imel denarja za šolnino. Ker v srednji šoli ni imel dobrih ocen, sedaj ni bil prepričan, da bo kdo prispeval za njegove finančne potrebe. Na njegovo presenečenje pa se je denar stekal na račun, medtem ko je on dobival najvišje ocene. Ni vedel, od kod denar, a vedno ga je bilo dovolj, da je pokrival stroške.

Izpiti so bili še najbolj strašljivi. Prvo leto je Stanislava še posebej skrbel izpit iz teologije. Enostavno ni imel časa, da bi se nanj pripravil, saj je moral opraviti svoje delo na kampusu in delo študentov, ki so odšli prej. Tako je predelal komaj tretjino teološke snovi. Molil je: »Bog, ti veš, da tega nisem storil namerno. Naredil sem, kar sem mogel. Potrebujem pomoč.«

Ko je sedel k izpitu, je ugotovil, da so vsa vprašanja iz snovi, ki jo je preštudiral. Z lahkoto je opravil izpit.

Tisti dan je bil zanj prelomnica. Spoznal je, da mora ostati na študiju teologije. Nadaljeval je in postal eden prvih študentov, ki so prejeli celotno štipendijo. V času, ko se je pripravljal ta prispevek poročil iz sveta, je imel še samo nekaj tednov do zaključka študija.

»Nekoč sem bil slab učenec, zdaj pa dobivam same desetke. To je zame super napredek,« pravi 41-letnik. »Bog deluje. Tega ne bi zmogel brez njega.«

Hvala za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti, s katerim so odprli novo cerkev v večjem urbanem predelu Beograda v Srbiji, kjer Stanislav obiskuje študij teologije.

29. julij

NOV NAČIN ISKANJA ŽENE Zbigniew, Poljska

Ko je Zbigniew končal svoj študij teologije v komunistični Poljski, je pričel goreče moliti za ženo. Menil je, da res potrebuje dobro ženo, če hoče biti dober pastor.

Kmalu po diplomi so ga skupaj z drugimi diplomanti poslali na jugovzhod Poljske na delo od vrat do vrat. Ta predel je bil daleč proč od njegovega doma na severu. Mladi naj bi se trudili zadovoljiti potrebe ljudi, hkrati pa ponujali krščanske knjige in proučevali Sveto pismo z ljudmi.

Zbigniew in njegovi prijatelji so se razporedili po dva po dva. Barvali so stene. Čistili so hiše. Nekateri ljudje niso mogli verjeti, da lahko dobijo brezplačno pomoč. Vsak večer so mladi ponujali proučevanje Svetega pisma.

Nekega dne sta Zbigniew in njegov prijatelj Jarek potrkala na vrata hiš v kraju Lesko. Močno je deževalo. Temni oblaki so zakrivali sonce in ozračje je bilo ledeno. Veliko ljudi je zaprlo svoja vrata. Po nekaj zaprtih vratih so se ena odprla in ob njih je stala ženska, stara kakšnih 40 let.

»Kdo pa ste?« je vprašala. »Čemu trkate na moja vrata?« Zbigniew in Jarek sta pojasnila, da sta kristjana in želita govoriti o Jezusu. »Želela sem pod tuš,« je odvrnila ženska. »Vprašala bom moža, ali želi govoriti z vama.« Potem je zaprla vrata kakor sosedje. Zbigniew se je spraševal, ali se bo vrnila. Po nekaj minutah je odprla vrata.

»Mož se ne počuti dobro in ne želi obiska,« je rekla. »Jaz pa bi se rada dobila z vama in slišala kaj o Jezusu. Ali se lahko vrneta?« Mladeniča sta se strinjala, da se bosta vrnila.

Ko sta naslednjič potrkala na njena vrata, ju je povabila v dnevno sobo. Tam je sedelo kakšnih 10 ljudi. Želeli so slišati, kaj bosta mladeniča povedala o Jezusu.

Med ljudmi je bila v sobi tudi mladenka po imenu Maja. Že nekaj časa je sama brala Sveto pismo. Molila je tudi za dobrega moža. Mladeniči v njenem mestu so popivali in kadili, ona pa je želela soproga, ki bi bil zvest Bogu in prost razvad. Po srečanju je rekla ženski, ki jo je povabila: »Zbigniew bo moj mož.«

Kmalu po tem srečanju je Zbigniew povabil Majo na svetopisemsko proučevanje v približno 100 km oddaljeno mesto. Maja je sprejela povabilo in dvojica si je pričela dopisovati po pošti. Pisalo se je leto 1986, ko še ni bilo mobilnih telefonov in elektronske pošte.

Naslednje leto, leta 1987, je evangelist Mark Finley organiziral evangeljska srečanja v severnem pristanišču Gdansk in Zbigniew je povabil Majo, naj se jih udeleži. Vsak večer se je pridružila 1 200 drugim ljudem, da bi slišala o Jezusu v nabito polni kinodvorani. Na zadnjem srečanju se je Maja odločila, da bo svoje srce izročila Jezusu in to potrdila s krstom.

Danes sta Zbigniew in Maja poročena že 35 let in imata dve odrasli hčerki, Majo in Natale. Zbigniew ni samo pastor ampak tudi visokošolski učitelj teologije, cerkveni vodja in redni govorec na kanalu Hope Channel Poljska. Navdušen je nad tem, kako je Bog odgovoril na njegove in Majine molitve, da bi našla dobrega zakonca.

»Moja družina je s skrajnega severa Poljske, moja žena pa s skrajnega juga,« pravi. »Brez božanskega posredovanja se ne bi mogla srečati.«

Ključno vlogo v njenem zakonu pripisuje deljenju literature.

»Mladim študentom teologije vedno rečem: 'Ko greš od vrat do vrat, moraš biti zelo previden, saj lahko najdeš ženo!'« pravi.

Hvala za vaš dar trinajste sobote leta 2017, s katerim so postavili televizijski studio za Hope Channel Poljska. Zbigniew je redni govorec v oddaji Hope Channel Poljska, in sicer v lokalni podružnici Hope Channel International.

5. avgust

ŠOLA ZA BERTO

Berta, Poljska

Berta je bila presrečna, ko je slišala, da se je na Poljskem odprla prva adventistična šola. Bila je visoko usposobljena učiteljica in iskala je zaposlitev. Zelo rada bi učila otroke na adventistični šoli.

Obstajala pa je težava. Adventistična šola je bila blizu poljske prestolnice Varšave in daleč od njenega mesta Krakova.

»To ni služba zame,« je žalostno sklenila Berta. Potem pa je prijateljica nepričakovano spregovorila z njo o adventistični šoli. »Morda bi se lahko prijavila za to službo,« ji je dejala. »Ne, predaleč je,« je odgovorila Berta. Bolj priročno se je zdelo delo iskati v Krakovu.

Potem ji je še ena prijateljica omenila adventistično šolo. »Slišala sem za to šolo,« je začela. »mogoče bi se morala prijaviti za učiteljico. Kaj praviš?«

Potem ko ji je že druga prijateljica omenila adventistično šolo, se je Berta pričela spraševati, ali ji Bog poskuša nekaj povedati o tem, da bi postala učiteljica na tej šoli. Molila je. »Bog, kaj naj naredim? Ali naj ostanem v Krakovu ali naj grem delati v to šolo?«

Berta se je odločila poslati prošnjo za dve službi poučevanja – na javno šolo v Krakovu in na adventistično šolo na obronkih Varšave. Znova je molila. »Sprejela bom delo na prvi šoli, ki mi odgovori na mojo prošnjo,« je molila. »Bog, to bom razumela kot tvojo voljo.«

Spraševala se je, katera šola bo prva odgovorila na njeno prošnjo. Bo to javna šola ali adventistična?

Prvi odgovor je prispel z adventistične šole. »Hvala za vaše zanimanje za delo učiteljice,« je pisalo. »Prosimo, oglasite se na razgovoru za službo.«

Potem pa je Berto zaskrbelo. Imela je šestnajstletnega sina Jakoba. Vsi njegovi prijatelji so živeli v Krakovu, njegova šola je bila v Krakovu. Ali se bo hotel preseliti drugam? Berti je bilo izredno pomembno, da bi Jakob sprejel njeno odločitev, da zapusti dom in se preseli na drugi konec države.

Berta je še enkrat molila. Odločila se je, da bo Jakobu ponudila možnost, da ali ostane v Krakovu pri sorodniku ali pa se z njo poda v novo šolo.

Jakob ni okleval. »Mama, dajva se skupaj preseliti,« je rekel. »Pojdiva skupaj. Želim biti s teboj.«

Berta je bila presenečena in zadovoljna. Njegove besede so bile potrditev, da Bog vodi načrt. Navsezadnje sta kar dve prijateljici na vsem lepem spregovorili z njo o prijavi na adventistično šolo. Potem je adventistična šola prehitela javno z odgovorom na njeno prošnjo. Zdaj pa je bil še njen najstniški sin pripravljen in srečen, da se bo z njo preselil v novi dom.

Sprejela je službo.

Danes je Berta ravnateljica adventistične osnovne šole, ki se nahaja na območju Adventistične teološke fakultete v Varšavi. Ne dvomi, da jo je v šolo pripeljal Bog. Njen sin je pred nekaj dnevi izjavil, da se je pravilno odločila. Dejal je, da v Krakovu ni imel adventističnih prijateljev in da ga cerkvene dejavnosti niso zanimale. Zdaj pa ima veliko adventističnih prijateljev in je dejaven v cerkvi.

»Mama, pravilno si se odločila, da sva prišla sem,« pravi. »Vesel sem, da sva tukaj.« Berta doda, da ne bi želela, da bi bilo kako drugače. Bog jo je pripeljal v to šolo in tukaj je srečna. »Zato sem tukaj,« doda.

Hvala za vaš sobotnošolski dar, ki podpira adventistično izobraževanje po vsem svetu.

12. avgust

PROSTE SOBOTE NA POLJSKEM

Ryszard, Poljska

V času, ko je na Poljskem vladal komunizem, so vsi študenti morali obiskovati predavanja tudi ob sobotah. Ryszard pa ne. Nekako mu je vedno uspelo opraviti študijske obveznosti brez tega. Potem pa je dobil novega profesorja.

»Opusti študij,« mu je rekel prijatelj. »Imamo novega strogega profesorja, ki ti ne bo dal prostih sobot. Spakiraj kovčke in pojdi domov.«

Ryszard ni bil zaskrbljen. »Ne, ne bom spakiral kovčkov in šel domov,« je rekel. »Najprej bom molil k svojemu Gospodu. Razložil mu bom svoj položaj in ga prosil za vodstvo.«

Ko je Ryszard molil za srečanje s profesorjem, sta mu prišla na misel dva možna scenarija dogodkov. Po enem bi profesor zavrnil njegovo prošnjo za proste sobote z besedami: »Ni pomembno, v kaj verjamete. Mojih predavanj se morate udeležiti.« Po drugem scenariju pa bi profesor rekel: »Prosim, sedite. Nekaj vam želim povedati.«

Ryszard se je odpravil k profesorju in se predstavil. »Sem vernik adventistične cerkve,« je pričel. »Adventistična cerkev je protestantska cerkev. Verujemo v Jezusa, Marijo in učence. Živimo kakor so živeli oni. Zanje so bile sobote svete, posvečene, in tudi zame so. Zato se bojim, da ne bom mogel obiskovati vaših predavanj ob sobotah.«

Ryszard je molče čakal profesorjev odziv. Ta mu je rekel: »Prosim, sedite. Najprej prisluhnite moji zgodbi.«

Profesor je povedal, da je pred leti po doktoratu odletel v Združene države na enoletno prakso. »Tam nisem poznal nikogar,« je dejal. »Ko je letalo pristalo, sem pomislil: 'Kje bom ostal?' Na moje presenečenje me je na letališču pričakala ena družina in me odpeljala na svoj dom. Povabili so me, naj živim z njimi in jem njihovo hrano. Ko sem jim hotel plačati, so me zavrnil.«

Profesor je z družino živel celo leto. »Ko sem se vračal na Poljsko, sem razmišljal: 'Kako naj se tem ljudem oddolžim? Kako naj jim izkažem hvaležnost za to, kar so storili zame?' Nisem imel pojma, kaj bi lahko storil. Zdaj slišim, da ste protestant. Tudi oni so bili protestanti. Dal vam bom proste sobote.«

Ryszard je bil osupel in presenečen nad čudovito novico. Kdo bi si mislil, da bo Bog poslal protestantsko družino njegovemu bodočemu profesorju v Združenih državah, da bi mu utrla pot, da bo lahko leta pozneje v komunistični Poljski kot adventist posvečeval soboto!

Ryszardov prijatelj se je motil. Profesor mu je dal proste sobote. Nikoli mu ni bilo treba obiskovati pouka v soboto. Ko je opravljal zaključni izpit, so bila vprašanja tako preprosta, da se je zdelo, kakor da se je profesor potrudil zagotoviti mu, da bo opravil izpit.

Danes je Ryszard Jankowski predsednik Krščanske adventistične cerkve na Poljskem. Nikoli ni pozabil, kako mu je Bog pomagal, da je na univerzi posvečeval soboto.

»Videl sem, kako nas Bog vodi tudi takrat, ko obtičimo v situaciji, za katero se zdi, da iz nje ni izhoda,« pravi. »Jezus pravi: 'Jaz sem vrata, skozi katera lahko vedno najdeš izhod v težkih situacijah.'«

V Jn 10,7-9 Jezus pravi: »Resnično, povem vam: Jaz sem vrata za ovce. Vsi, ki so prišli pred menoj, so tatovi in roparji, toda ovce jih niso poslušale. Jaz sem vrata. Kdor stopi skozi me, se bo rešil; hodil bo noter in ven in bo našel pašo.«

Hvala vam za vaš dar trinajste sobote leta 2017, s katerim so postavili televizijski studio za Hope Channel Poljska. Ryszard je redni govornik na Hope Channel Poljska, in sicer v podružnici Hope Channel International.

19. avgust

OSVOBODITEV JETNIKOV

Ryszard, Poljska

Christopher je bil izredno razočaran, ko se je s soprogo odpravil na evangeljska srečanja na Poljskem. Žena mu je povedala, da pastor vedno pokaže kratek posnetek kot del predstavitve, tokrat pa se to ni zgodilo. Christopher je bil nejevoljen.

Doma je preklinjal ženo. To je bilo zanjo preveč. »Jutri odidem in s seboj odpeljem otroke,« je zagrozila. »V tem domu nikoli ne slišimo nič pozitivnega od tebe.« Preden se je odpravila v posteljo, je z usmiljenjem pogledala Christopherja. »Še nikoli te nisem slišala moliti,« je rekla. »Zakaj ne moliš k Bogu? Samo On lahko spremeni tvoje srce.«

Christopher je preklel soprogo in se odpravil spat. A zaspati ni mogel. Kasneje to noč je vstal, šel v kuhinjo in pričel pogovor z Bogom. »Ne vem, ali obstajaš, ampak jaz sem zelo slab človek. Škodujem svoji ženi in otrokom. Pijem alkohol. Ne želim več tako živeti. Mi lahko pomagaš?«

Z Bogom je govoril 30 minut. Odgovora pa ni slišal.

Zjutraj se je z avtobusom odpravil na delo. Na avtobusu je srečal prijatelje in pričeli so se pogovarjati. Vedno so uporabljali kletvice in tokrat ni bilo nič drugače. Je pa bilo prvič, da takšen jezik Christopherju ni bil všeč. Spraševal se je, kaj je z njim narobe.

Na delu so Christopher in prijatelji zbrali denar, da bi kot običajno po službi šli na pijačo. Christopher pa tokrat ni pil. Namesto tega se je takoj odpravil domov. »Gospod, ne dovoli, da moja žena odide,« je molil.

Doma je žena za otroke in zase spakirala tri kovčke in bila pripravljena oditi. »Draga, prosim te še za eno priložnost,« je rekel Christopher. »Ali lahko začneva znova?«

Ustavila se je. »Prav, dam ti še eno priložnost,« je odgovorila.

Naslednji dan je šel Christopher do pastorja na evangeljskem srečanju. Medtem ko je kadil, mu je rekel: »Rad bi se krstil. Moja žena se namerava krstiti v petek in rad bi se ji pridružil.

Pastor je vedel, da se Christopher nikoli več ne bo odločil za krst, če ga zdaj zavrne. Zato je tiho molil: »Gospod, kaj bi ti naredil na mojem mestu?«

»Vem, da kadim,« je nadaljeval Christopher. »A obljubim, da bom v petek nehal.«

V petek je Christopher rekel: »Pastor, kadil nisem odkar sem zjutraj vstal.«

Pastor se je spraševal, kaj naj naredi. Spraševal se je, kaj bodo rekli verniki. Odločil se je tvegati. Krstil je Christopherja in njegovo ženo. Potem pa se je spraševal, kaj bo sledilo. Ni mu bilo treba dolgo čakati.

Kmalu po krstu mu je Christopher zaupal, da je kot mladenič prišel navzkriž z zakonom. Izjavil je, da bi rad pričal drugim v zaporu.

Pastor je bil rojen v adventistični družini in nikoli ni imel stika z mladimi zaporniki. Zato ni vedel, kaj naj.

»Ne skrbite,« je rekel Christopher. »Prosil bom stražarja za dovoljenje za obiske.«

»Prav, šel bom s teboj,« je odgovoril pastor, a je hkrati po tihem molil: »Prosim, pomagaj mi. Ne vem, kako se vesti z zaporniki.«

Stražar je bil v zaporu odločen in neposreden. »Eno priložnost imata,« se je obrnil na pastorja. »Če bo vaša pridiga dolgočasna in bo kdo hotel, da nehate, se ne bosta mogla vrniti.«

Pastor je nato molil še bolj goreče. »Gospod, to je težak izziv, pomagaj.«

Na dan pridige so v sobo stopili mladi moški v enakih oblačilih. Videti so bili zdolgočaseni. Pridigar je začutil, da mora takoj spremeniti svojo pridigo.

»Prijatelji,« je rekel, »ali veste, zakaj sem prišel sem?« Pokazal je na Christopherja. »Ker je bil ta človek v najstniških letih podoben vam. Christopher, ali lahko prideš k meni?«

Christopher je vstal. »Prijatelji, razumem vas,« je rekel. »Živel sem tukaj. Nisem bil najboljši najstnik. Naredil sem nekaj zelo slabih stvari. Nekoč sem poskušal pobegniti prav iz tega zapora in pogledajte tudi to,« je rekel in iztegnil zapestja, da bi pokazal brazgotine, ki so nastale, ko je poskušal narediti samomor. »Toda, hvala Bogu, nekdo mi je rešil življenje. Danes sem prišel delit dobro novico. Ko vas izpustijo iz zapora, lahko počnete to, kar ste počeli prej, ali pa spremenite svoje življenje in živite za Boga. Vabim vas, da izberete Boga.«

Po tem dnevu sta Christopher in pridigar obiskala zapor še velikokrat. Spremljala ju je celo poljska televizijska ekipa in mladi zaporniki so ekipi povedali: »Zelo smo hvaležni adventistom, da so nas obiskali. Prinesli so nam Sveto pismo. Svetega pisma še nikoli nismo imeli. Učimo se o Jezusu, odrešitvi, odpuščanju in priložnosti, da začnemo novo življenje.« Besede zapornikov so Christopherja in pastorja napolnile z radostjo.

»To je bilo za naju zelo pomembno,« pravi pastor Ryszard Jankowski. »Bog nam lahko podari novo življenje. Ni pomembno, kaj si storil. Bog je podaril novo življenje Christopherju in enako lahko naredi tudi za vas.«

Hvala za vaš dar trinajste sobote leta 2017, s katerim so postavili televizijski studio za Hope Channel Poljska. Pastor iz naše zgodbe, Ryszard Jankowski, je danes predsednik adventistične cerkve na Poljskem in redni govornik na Hope Channel Poljska, in sicer podružnici Hope Channel International.

26. avgust

TEST OČETA, TEST BOGA

Ryszard, Poljska

Oče se je ponoči vozil po Poljski s svojim najstniškim sinom Tomažem. Med vožnjo je govoril o svojih osupljivih izkušnjah, ki jih je na cesti doživel z Bogom.

»Ko vozim avto in se ta kje na poti pokvari, mi Bog običajno pomaga,« je rekel. »Na pomoč priskoči mehanik ali pa kdo ustavi svoj avto, da mi pomaga, ali pa se avto pokvari blizu mehanične delavnice.«

Tomaž je poslušal očeta brez kakšnega vidnega odziva.

Čez čas sta se ustavila na črpalki. Ko je oče poskušal zagnati motor, ni šlo. Zdaj se je Tomažev obraz vidno odzval. Nasmehnil se je in rekel: »Glej, oče, zdaj lahko preizkusiva tvoje besede in vidiva, ali ti Bog resnično pomaga, ko imaš težave z avtom.«

Oče je stopil do prodajalke na črpalki. »Ali imate na voljo mehanika?« je vprašal. »Se šalite?« je odgovorila. »Saj je ura že 11 zvečer. V hotelu rezervirajte sobo in poskusite spet zjutraj.«

Oče je zmajal z glavo. »Ne,« je odvrnil, »sinu moram pokazati, kako Bog vodi moje življenje.« Stopil je iz avta in poklical mehanika, ki mu je pomagal pred tednom dni.

Mehanik je na slepo ugibal, kaj bi lahko bilo narobe. Oče pa njegovih navodil, kako popraviti zadevo, ni razumel, pa tudi kakšnega orodja ni imel s seboj.

Tomaž je stopil iz avta, ko je oče govoril po telefonu. Rekel mu je: »Oče, tam je skupina mehanikov, ki ima problem s svojim avtom in čakajo na rezervne dele. Mogoče si lahko ogledajo še najin avto.« »Pokliči jih,« je odvrnil oče.

Mehaniki so pristopili in avto popravili v petih minutah. Oče je bil zadovoljen. »Vidiš, Tomaž, kako Bog deluje?« ga je vprašal z nasmeškom. Potem se je zahvalil mehanikom, jim plačal in izročil knjigo o Bogu. Mehaniki so se zahvalili in odšli.

Razen enega. Eden je ostal. »Poznam vas,« je rekel. »Ali res?« je vprašal oče. »Mnogi so videti komu podobni. Morda ste me s kom zamenjali.«

»Ne,« je vztrajal moški. »Prepoznal sem vas. Videl sem vas na velikonočnem programu v adventistični cerkvi.«

Oče se je spomnil velikonočnega programa. Pomagal ga je voditi. Takrat je služil kot vodja mladih na Poljskem. »Da, to sem bil jaz,« je odvrnil. Človek je nadaljeval: »Bil sem adventist, ampak nisem več.«

Oče je sočutno pogledal moškega. »Ni naključje, da sva tukaj in da sem imel težave z avtom, da sva se lahko srečala in se pogovarjava,« je rekel. Oče je molil z moškim in mu izročil knjigo o Bogu. Potem sta se razšla.

Oče, ki mu je imel Ryszard Jankowski, ne ve, kaj se je zgodilo s tem moškim. »A prepričan sem, da nas Bog vodi po čudovitih poteh, kadar mu sledimo,« dodaja.

Hvala za vaš dar trinajste sobote leta 2017, s katerim so postavili televizijski studio za Hope Channel Poljska. Danes je Ryszard Jankowski predsednik adventistične cerkve na Poljskem in redni govornik na Hope Channel Poljska, in sicer na podružnici Hope Channel International.

2. september

OD PRODAJALCA DROG ...

Marek, Poljska

Matej in Martin sta bila Marekova najboljša prijatelja v šoli. Če se je v šoli vnel prepir, so bili krivi vedno isti trije najstniki: Matej, Marek in Martin.

Matej je umrl; Martin je sedem let preživel v zaporu; Marek pa je nekdanji preprodajalec drog, ki služi kot vodja mladih v adventistični cerkvi na Poljskem.

Kaj se je zgodilo?

Marek je odraščal v krščanski družini na južnem Poljskem. Njegovo življenje je razpadlo pri 18 letih, ko ga je zapustilo dekle. Želel je umreti. Dva tedna je ostajal doma, ležal na postelji in jokal. »Bog, želim jo nazaj.« Nič se ni zgodilo. Potem je molil: »Bog, ne želim se več prebuditi, ker me tako boli.« Pa se še vedno ni nič zgodilo.

Marek je prenehal moliti in je postal ateist. Pričel je jemati mamila. Potem se je njegov prijatelj Martin odločil prodajati mamila in je Mareka povabil, naj se mu pridruži. Marek je hitro postal uspešen preprodajalec in uporabnik mamil. Razmišljal je takole: »Krasno. Imam veliko denarja, pa še zabavam se ves čas.«

Minili sta dve leti. Potem pa Marek ni našel koga, s komer bi šel na veliko novoletno zabavo. Šlo je za veliko prelomnico, za začetek leta 2000. Marek, ki je bil takrat star 21, se je odločil obiskati svojo babico.

Še isto noč je ležal na postelji in strmel v Jezusovo sliko v babičinem domu. Pomislil je: »Četudi ne verujem v Boga, je bil Jezus resničen. Bil je na zemlji. Letos praznujemo 2000. obletnico njegovega rojstva.«

Naenkrat se je spomnil, kako je kot deček bral Sveto pismo. Spomnil se je, kako Sveto pismo opisuje Jezusa kot dobrega človeka, ki je lepo ravnal z ljudmi. In je pomislil: »Jezus je bil dober. Ali sem dober tudi jaz?«

V tistem trenutku je slišal glas, ki je rekel: »Da, dober si. Prav tako dober si kot jaz.«

Vse do danes Marek ne ve, kdo je spregovoril. Ampak zaradi glasu je pričel resno razmišljati o Božjem obstoju.

Nekaj dni pozneje je obiskal žensko, ki je obljubila, da mu bo razkrila prihodnost. Premešala je karte in ga posvarila o koncu sveta. »Prišel bo konec sveta,« je rekla. »Ljudje morajo moliti. Ljudje se morajo spreobrniti.«

Marek je bil pretresen in jo je vprašal, kdaj bo konec sveta. Odgovorila je, da natanko čez eno leto. Pomislil je, da Razodetje ponuja odgovore, a knjigo je prebral trikrat in ni ničesar razumel. Obrnil se je v evangelije in bil presenečen, ko je izvedel, da ima Jezus kraljestvo, kjer bodo ljudje srečni in bodo večno živeli. Želel je biti del tega popolnega kraljestva, ko bo konec sveta. Med zabavami je iskal informacije o tem, kako priti v to kraljestvo.

Neko noč je po zabavi sedel v avtu in jedel s prijatelji. Skozi okno je opazil knjigarno Znamenja časa. Ime je pritegnilo njegovo pozornost. Spomnil se je, da je Jezus govoril o znamenjih časa v evangelijih, in se spraševal, ali mu lahko v knjigarni pomagajo, da se pripravi na konec sveta.

Naslednji dan se je odpravil v knjigarno in vprašal: »Ali imate knjige o Nostradamusu?«

Ženska za pultom je odgovorila: »Ne, ampak če vas zanimajo prerokbe, imamo Veliki boj.« Šlo je za adventistično knjigarno. Marek je kupil debelo knjigo Ellen G. White.

Ko je prebiral zgodovino krščanske cerkve od uničenja Jeruzalema do drugega Jezusovega prihoda, je osupnil. Prebrano je preveril v Svetem pismu in na spletu. Zdelo se je, da se vse ujema.

Ko je neki večer bral Veliki boj, se je vprašal: »Ali spoznavam novo luč, ko berem to knjigo?« V knjigi je prebral, da je Martin Luter pridobil razsvetljenje od Boga. In zdaj se je spraševal, ali tudi se tudi on razsvetljuje.

V tistem trenutku je žarnica v svetilki nad njegovo glavo pričela utripati in brniti. Žarnica je utripnila in brnela 10 sekund, 15, sekund, 20 sekund. To je bilo nenavadno in Marek je postal živčen.

Nenadoma je opazil odsev samega sebe v oknu na drugi strani sobe. Videl je samo svojo glavo in žarnico nad svojo glavo. Prav takrat je žarnica prenehala utripati in spet svetlo žarela. Odgovor je bil jasen. Pomislil je: »Da, pridobivam luč, kakor sveti tale žarnica nad mojo glavo.«

To je bilo prvič v njegovem življenju, da je začutil Božjo navzočnost in ljubezen. Pokleknil je in rekel: »Bog, če si takšen, bi ti rad služil.«

Hvala za vaš dar trinajste sobote leta 2017, s katerim so postavili televizijski studio za Hope Channel Poljska. Marek Micyyk je že precej časa vodja mladih adventistične cerkve na Poljskem in govornik na Hope Channel Poljska, in sicer na podružnici Hope Channel International.

9. september

... DO ADVENTISTIČNEGA VODJA

Marek, Poljska

Marekovo življenje se je pričelo spreminjati, ko je bral Veliki boj. Odločil se je, da bo posvečeval sedmi dan, soboto. Prebral je, da je kajenje slabo in se odločil prenehati.

Pa ni mogel.

Neko soboto je šel mimo plakata, ki je ponujal petdnevni tečaj odvajanja od kajenja. Naslov je bil v adventistični cerkvi. Marek še nikoli prej ni slišal za to versko skupnost, tudi ne ko je prebral Veliki boj in obiskal adventistično knjigarno, kjer je kupil knjigo.

Marek je stopil naravnost v cerkev. Na cerkveni oglasni deski je videl plakat s knjigo Veliki boj in vedel je, da je našel pravi kraj. Ura je bila dve in običajno je bila cerkev po bogoslužju prazna. Prav ta konec tedna pa je v cerkvi ostala skupina literarnih evangelistov, ki je povabila Mareka, naj se vrne naslednjo soboto na bogoslužje.

Marek se je naslednjo soboto vrnil in užival v pridigi o Jezusu. Bil je presenečen nad prijaznostjo obiskovalcev. Povedali so mu, da se bo naslednjo soboto v bližnjem mestu srečala večja skupina mladih. Povabili so ga s seboj.

Naslednjo soboto zjutraj je Marek čakal ob cesti, da ga adventisti vzamejo s seboj. Bil je vroč dan in oblečen je bil v kratke hlače in majico s kratkimi rokavi. Čakal je in čakal. Videti je bilo, kakor da so adventisti pozabili nanj. Potem je zasluhlil dva glasova, ki sta mu govorila. En je govoril: »Ostani zunaj in uživaj v lepem vremenu.« Drugi pa je rekel: »Počakaj tu, ker je res pomembno, da greš na to srečanje.«

Čez čas so se adventisti prikazali in ga odpeljali s seboj na veliko srečanje, na katerem je bilo zbranih kakšnih 1000 ljudi. Bogoslužje je Mareka presenetilo. Vsaka beseda je nosila svoj pomen. Pastor, Britanec iz Londona, je govoril vse do poldneva. Potem je rekel: »Vem, da bi moral končati, a vem, da je danes med nami nekdo, ki potrebuje Jezusa.«

Marek je pomislil: »Kdo mu je povedal zame?«

Potem je pastor podal osebno izkušnjo. Rodil se je v verni družini, a je cerkev zapustil. Jemal je mamila in popival. Njegova cerkev in celo mama so prenehali moliti zanj.

»Potem pa sem spoznal Jezusa,« je rekel. »Potegnil me je z dna in zdaj sem tukaj, da vam govorim o njegovi moči. In da lahko spremeni vaše življenje.«

Potem je pastor povabil: »Če želiš, da Jezus spremeni tvoje življenje, pridi naprej.«

Marek je pogledal 1000-glavo množico in se zdrznil ob misli, da bi stal pred njimi.

Že z naslednjo povedjo je pastor naslovil njegove dvome. »Ne razmišljal o tem, da te drugi gledajo,« je rekel. »Ti samo pridi. Pridi naprej. To je med teboj in Bogom.«

Marek je vstal. Ni več mogel sedeti. Srce mu je divje utripalo, ko je hodil naprej. Pridružili so še drugi. Pastor je molil, Marek pa je prvič razumel načrt zveličanja. Živel je napačno, Jezus pa je zasedel njegov prostor. Zasedel je njegov prostor na križu in ga osvobodil. Jezus je govoril: »Svoboden si. Svoboden si in čaka te prostor v mojem kraljestvu.«

Marek je zajokal in nihče ga ni mogel ustaviti. Solze so prosto tekle po njegovem licu. A Marek je bil tudi vesel in navdušen.

Pastor je končal z besedami: »Ko se boste zdaj odpravili na kosilo, vsem povejte, kaj je Jezus storil za vas.«

Marek je pastorjeve besede vzel resno. Po srečanju je tekal od klopi do klopi, od človeka do človeka na glavni cesti. »Spoznal sem Jezusa!« je vzklikal. »Spremenil mi je življenje in bom v njegovem kraljestvu.«

Od tega dne, ko je Jezus spremenil Marekovo življenje, je Marek želel sodelovati v delu, ki spreminja življenja drugih ljudi. Danes je vodja mladih v adventistični cerkvi na Poljskem.

»Ob tem delu danes res čutim, da Bog ni rešil zgolj mojega življenja za njegovo kraljestvo, marveč me je rešil tudi fizične smrti,« pravi Marek.

Ko je študiral na teološki fakulteti, je izvedel, da so njegovega prijatelja Mateja iz otroštva našli mrtvega z nožem v srcu. Jemal je veliko mamil in nihče ne ve, kaj se je zgodilo. Star je bil komaj 23 let. Njegov drug prijatelj, Martin, ki ga je učil prodaje mamil, je končal v zaporu, kjer je služil sedemletno kazen.

Marek pravi, da mu je Bog podaril drugo življenje.

»Res si želim mladim pomagati najti smisel v življenju prej, kakor sem ga našel sam,« pravi. »Morda bodo bolje živeli, ko bodo slišali mojo zgodbo. Hvaležen sem Bogu. Rešil me je vsega in mi dal vse. Zato sem tudi jaz vse izročil njemu.«

Hvala za vaš dar trinajste sobote, s katerim so postavili televizijski studio Hope Channel Poljska. Marek Micyyk je že precej časa vodja mladih adventistične cerkve na Poljskem in govornik na Hope Channel Poljska, in sicer na podružnici Hope Channel International.

16. september

BREZ IZHODA

Baiba, Latvija

Baiba je bila navdušena nad športom. Vsemu se je odrekla zanj. Še posebej je imela rada košarko in svoje trenerje. Vsakič, ko je igrala na tekmi, je upala na zmago.

A ko se je pričela pripravljati na krst, je spoznala, da bo morala prenehati igrati košarko. Mnoge tekme so bile na soboto, ona pa je želela spoštovati Boga in posvečevati soboto.

Šestnajstletnica je bila pred težko nalogo. Šport je bil njeno življenje. Zdaj pa bo morala sporočiti novico svojim trenerjema. To bo gotovo boleče. Trenerja sta ji bila kakor starša in sta vanjo vložila veliko energije.

Prav tako bo morala povedati soigralkam. Ni bila namreč samo del košarkarske ekipe, bila je tudi kapetanka. Razumela je, da bo brez njene igre ekipa na igrišču pred velikimi izzivi.

Baiba je molila: »Bog, kako naj jim povem?« Zdelo se je, kakor da ni izhoda.

Najstnica se je odločila odigrati še zadnjo sobotno tekmo.

Ob polčasu se je znašla sama v garderobi. Njena vest ji ni dala miru. Spustila se je na kolena.

»Bog, prosim, naredi nekaj,« je molila. »Ne želim več igrati ob sobotah. Rada bi ti sledila. Ne vem pa, kako povedati trenerjema. Zanju bo izredno boleče. Obljubim ti, da je to moja zadnja sobotna igra.« Zdelo se je, da izhoda ni.

Po molitvi se Baiba ni dobro počutila. Trenerja sta jo pregledala in odkrila, da ima izredno visok krvni tlak, in sicer je poskočil na 200. Baibo so sprejeli v bolnišnico.

Ko so opravili teste, je k Baibi prišel zdravnik z neprijetno novico.

»Rodili ste se z eno samo ledvico,« ji je povedal. »Ne morete več igrati košarke.«

Baiba ni mogla verjeti. Bog je našel izhod. Ni bila ravno navdušena, da ima samo eno ledvico, toda zavedala se je, da bo zdaj z lahkoto pojasnila trenerjema in soigralkam, zakaj mora opustiti košarko. Ko jim je novico povedala, so sočustvovali z njo in so jo razumeli.

Baiba je bila vesela, da je Bog priskrbel izhod, krati pa je bila tudi žalostna, da se je morala posloviti od športa. Šport je bil njeno življenje.

Potem pa se je spomnila, da ima zdaj nekaj boljšega – ima Jezusa. Molila je: »Jezus, prosim, najdi kaj novega v mojem življenju, ker se ne morem več ukvarjati s športom.«

Kmalu po molitvi ji je prijateljica v roke potisnila kitaro. Baiba še nikoli ni igrala kitare in poskusila je nekaj akordov. Ni bilo pretežko. Samo dan učenja je bil potreben, da je lahko zaigrala preproste melodije. Kako je bila vesela! Jezus jo je blagoslovil z darom glasbe!

Danes je Baiba stara 42 let in še vedno igra na kitaro. S košarko se ne ukvarja več, a naučila se je, da lahko sodeluje v drugih športih.

»Ena sama ledvica ni končala mojega športnega življenja,« pravi. »Še vedno lahko smučam in počnem kaj drugega.«

Dar trinajste sobote bo priskrbel priložnost ljudi v Latviji, da se bodo lahko ukvarjali s športom v okolju, usmerjenem na Kristusa. Del daru trinajste sobote bo pomagal zgraditi stavbo v Rigi, prestolnici Latvije, ki bo služila kot središče vpliva, kjer se bodo družine lahko ukvarjale s športom in sodelovale v zdravstvenem klubu. Zahvaljujemo se vam, ker načrtujete velikodušen dar.

23. september

Z VERO PROTI VSEMU

Armands, Latvija

Izjava 95-letne ženske je presenetila latvijskega pastora Armandsa.

Ženska po imenu Pauline mu je povedala, da želi dvonadstropno hišo v latvijski prestolnici Rigi spremeniti v adventistično cerkev. Nato mu je predložila dokumente o lastništvu stavbe iz obdobja pred drugo svetovno vojno.

Pisalo se je leto 1991 in nova neodvisna Latvija se je pripravljala na povrnitev pravic do zasebne lastnine. Latvijske oblasti so želele vrniti v Sovjetski zvezi zaplenjeno premoženje ljudem, ki so imeli dokumente o lastništvu.

Pauline je imela prav takšne dokumente. Hranila jih je od leta 1972, ko je prvotna lastnica stavbe, Anna, na smrtni postelji izrazila željo, da bi njeno nekdanjo hišo spremenili v adventistično cerkev.

Armands še nikoli prej ni poskušal povrniti lastnine, vendar je bil pripravljen poskusiti. Pomislil je: »Zakaj pa ne?«

Saga se je začela, ko je adventistka Anna izgubila svoje premoženje, ko je Latvija v štiridesetih letih prejšnjega stoletja postala del Sovjetske zveze. Imela je veliko zemljišče z dvema hišama. Ena hiša je bila dvonadstropna, v vsakem nadstropju sta bili dve stanovanji. Druga, enonadstropna hiša, je imela tri stanovanja.

Anna je z vsem srcem ljubila Boga in adventistično cerkev. Verjela je, da bo sovjetski režim nekega dne padel in da ji bo Bog vrnil lastnino. Razmišljala je: »Kako bi lahko to nepremičnino, ki mi je nekoč pripadala, dobila nazaj in jo prenesla na cerkev?«

O svoji želji se je pogovarjala z adventističnim pastorem, vendar ta ni vedel, kako bi lahko oddala nekaj, kar ni bilo njeno.

»Sestra, v tem trenutku ti ne pripada nič,« je dejal. »Kako bi lahko torej to podarila?«

Toda Anna je verjela, da se bodo časi spremenili. Če ne bo živela dovolj dolgo, da bi ji vrnilo lastnino, ki bi jo lahko predala cerkvi, bo našla nekoga, ki ji bo lahko pomagal. Odločila se je, da bo napisala oporoko, v kateri bo premoženje zapustila mlajši prijateljici Pauline.

Leta 1963 je Anna podpisala oporoko, v kateri je premoženje prepustila Pauline pod pogojem, da ga jo bo prenesla na adventistično cerkev. Prav tako je Paulini predala dokumente o lastništvu. Oporoko so podpisali odvetnik in dve priči, ki sta bili vernici cerkve.

V resnici je bil to namišljen dokument, saj ni imel nobene pravne moči. Po sovjetski zakonodaji Anna ni bila lastnica ničesar. Premoženje je bilo nacionalizirano tako kot vsa druga nekoč zasebna lastnina. Ni bilo niti najmanjšega namiga, da se bo kaj spremenilo. Perestrojka in glasnost sta bili še daleč. A priči, Anna in odvetnik so podpisali dokument, ki je potrjeval, da je Anna nekoč bila lastnica.

Anna ni dočakala uresničitve svojih sanj. Umrla je v 80. letu starosti, kar je bilo leta 1972, skoraj 20 let pred osamosvojitvijo Latvije.

Kmalu po osamosvojitvi Latvije leta 1991 se je Pauline odločila, da bo izpolnila obljubo, ki jo je dala Anni. Pauline je bila takrat stara že 95 let in je pastoru Armandsu predložila oporoko in dokumente o lastništvu. Obe priči, ki sta podpisali oporoko, sta bili še vedno živi in sta molili, da bi se Anine sanje uresničile.

Armands se je strinjal, da bo pomagal, in Pauline mu je podpisala pooblastilo. Moral je razvozlati situacijo in oblastem pojasniti, da premoženje pripada Pauline.

To je bil precej dolg postopek. Zadevo so zapletli še Paulinini lastni otroci in vnuki, ki niso bili verniki cerkve, in so zahtevali, da bi premoženje ostalo v družini.

Na koncu so prevladale Anine sanje. Paulina je dobila lastništvo nad nepremičnino in jo nato predala adventistični cerkvi. Cerkev je hvaležno sprejela velikodušno darilo in na

posestvu začela prirejati srečanja. Leta 2004, štiri leta po Paulinini smrti v 104. letu starosti, je bila končana gradnja nove cerkvene stavbe na zemljišču.

Armands je zdaj star 76 let in upokojen. Živi v stanovanju na Anninem starem posestvu. Rad pripoveduje zgodbo o tem, kako sta Anna in Pauline na posestvo gledali z očmi vere. »Vera teh sester je bila neverjetna,« pravi.

Ana in Paulina sta verjeli v Boga, dar trinajste sobote v tem četrletju pa bo priložnost za poučevanje drugih o veri. Z delom daru trinajste sobote bomo pomagali zgraditi stavbo v latvijski prestolnici Riga, ki bo služila kot center vpliva z jezikovnimi tečaji in zdravstvenim klubom. Zahvaljujemo se vam, ker načrtujete velikodušen dar.

30. september

POBEG IZ NADNARAVNEGA

Oleg in Svetlana, Latvija

Za Olega je poroka pomenila več kot le to, da bo dobil družabnico in prijateljico. Pomenilo je, da bo živel z nekom z nadnaravnimi sposobnostmi.

Za ženine sposobnosti je izvedel, ko mu je ponudila pomoč pri nenehnih glavobolih. »Želiš, da ti položim roko na glavo?« je vprašala Svetlana.

Ne da bi čakala odgovor, mu je položila roko na glavo in glavobol je takoj izginil. »Oh, to je pomagalo!« je presenečeno vzdiknil Oleg.

Po tem je Oleg vedno vedel, kam se obrniti, ko ga je bolela glava. Ni vedel, kako je Svetlana to naredila, a ga to ni skrbelo. V sovjetski Latviji je bilo veliko stvari, ki jih ni razumel. Toda eno je vedel zagotovo, in sicer da Boga ni. Oleg je odraščal v ateistični družini in kakor mnogi v ateistični Latviji ni verjel v Boga.

Verjel pa je v nevidne sile. Svetlana je rada brala revije o nadnaravnem in je imela povezave z nevidno silo. Ko je nekoč Oleg popravljaval avto, je Svetlana slišala glas, ki ji je govoril, naj s svojimi mentalnimi močmi izključi motor avtomobila. Še preden je pomislila na to, se je zgodilo. Glas ji je govoril, naj stori še veliko drugih stvari.

Oleg ni bil pozoren na ta glas, dokler glas ni ženi naročil, naj umori njega in njune tri otroke. Svetlana ni hotela ubogati glasa in je padla v globoko žalost. Tri dni si je želela umreti. Oleg je v strahu z otroki odšel. Svetlanina mama je poklicala rešilce in Svetlana je končala v psihiatrični bolnišnici.

Ko je Oleg obiskal psihiatra, je vprašal, ali bo soproga kdaj izpuščena iz bolnice. »Ne morem je zadrževati, saj ni neprištevna,« je odgovoril psihiater. »Ne potrebuje bolnišnice. Potrebuje cerkev.«

Oleg je bil presenečen. Sovjetski psihiater priporoča krščanstvo?

Oleg in njegova družina niso bili povezani z nobeno cerkvijo. Ni vedel, kaj naj stori.

V obupu je Svetlanina mati vprašala starejšo žensko na delovnem mestu: »Ali veste, kje lahko najdem Sveto pismo ali se z nekom pogovorim o Bogu?«

Ženska je bila po naključju adventistka. »Seveda vem,« je rekla. »Moj pastor se lahko pogovori z vašo hčerko in vam da Sveto pismo.«

Ko je bila Svetlana izpuščena, sta se z Olegom odpravila k pastору in mu opisala svoj položaj. Pastor ni dvomil, da so na delu zle sile. »Molite in Bog vas bo rešil,« je dejal. »Morata tudi hoditi v cerkev.«

Svetlana in otroci so začeli hoditi v cerkev. V treh mesecih se je krstila.

Oleg si je oddahnil, ko je njegova žena našla mir. Vendar ni bil prepričan, da Bog obstaja ali da ga potrebuje. Včasih se je norčeval iz Svetlane in njenih otrok, ker so molili. Spraševal se je tudi, zakaj hodijo vsako soboto v cerkev.

»Pridi in se poglej,« je rekla Svetlana.

Oleg je končno šel in to, kar je videl in doživel, mu je bilo mu je všeč. Ko mu je pastor ponudil proučevanje Svetega pisma, je privolil. Potem je izročil svoje srce Bogu in se dal krstiti. Pozneje so se krstili tudi vsi trije njuni otroci.

»Zdaj sem pastor cerkve,« pravi Oleg. »Nikoli si nisem mislil, da bom pastor.«

Oleg je več kot le pastor. Od leta 1998 je vodja mladih, ki dela s skupino stezosledcev in otroke vključuje v taborjenja in druge dejavnosti. Svetlana mu stoji ob strani. Oleg bo v tem četrletju pomagal nadzorovati projekt daru trinajste sobote v latvijski prestolnici Rigi, kjer bodo postavili center vpliva. V njem bodo stezosledci, otroci in družine lahko deležni jezikovnih tečajev, športa in drugih dejavnosti, usmerjenih na Kristusa. Zahvaljujemo se vam za vaš današnji radodaren dar, ki bo pomagal pri tem projektu, kakor tudi pri izgradnji mladinskega tabora za stezosledce v Črni gori.